



34. nap: Szombat – Elmerülni az irgalmasság tengerében

Az irgalmasság Isten szent tulajdonsága. Bízhatunk is benne, és kérjük is, hogy mi is irgalmasak legyünk. Irgalomra a házasságunkban és a családjunkban is szükségünk van. Irgalom nélkül szétesik minden.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

Hatalmadra, jóságodra építek, gyermekszívvel, bizalommal mély hitet. Benned Anyám és Szent Fiadban hiszek vakon, bizalmamat mindörökre nektek adom.

[Vagy imádkozzuk közös imánkat!]

Olvasmány Szent János első leveléből (1Jn 3, 16-24)

A szeretetet arról ismerjük fel, hogy Ő életét adta értünk. Nekünk is kötelességünk életünket adni testvéreinkért. Hogyan marad meg Isten szeretete abban, aki – bár bőven van neki a világ javaiból –, mégis, amikor látja, hogy testvére szükségét szenved, elzárja előle a szívét? Gyermekeim, ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal. Erről ismerjük fel, hogy az igazságból valók vagyunk-e, és így nyugtatjuk meg színe előtt a szívünket. Ha szívünk vádol minket valamivel, Isten fölötte áll szívünknek, Ő mindent tud. Szeretteim, ha szívünk nem vádol, legyünk bizalommal az Isten iránt. Bármit kérünk, megkapjuk tőle, hisz megtartjuk parancsait, és ami tetszik neki, azt tesszük. Az az Ő parancsa, hogy higgyünk Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást parancsa szerint. Aki teljesíti parancsait, Istenben marad és Isten is őbenne. Azt, hogy Ő bennünk marad-e, a Lélektől tudjuk, akit nekünk adott.

Elmélkedés

Hibásnak érzem magam a házastársammal szemben? Sok erőre van szükség ahhoz, hogy hibáinkat elismerjük és bocsánatot kérjünk. Ha megpróbáljuk, akkor nagyon hamar előjön a hajlam arra, hogy védekezzünk. Hibáztatni kezdjük a másikat, vagy azt mondjuk, hogy mindent a körülmények okoztak. És hogyan reagálunk, ha a házastársunk vádol minket? Éretlen módon energikusan visszautasítjuk, vagy pedig vérmérséklettől függően mély szomorúságba süllyedünk. Az érett személyiség azonban azt mondja: „Érdekes! Kérlek,

mondj még többet erről!” Ha azt kérjük, hogy még többet mondjon és ő folytatja, akkor eközben az első ütéstől magunkhoz térhetünk. Majd felülvizsgáljuk, hogy helyes-e vagy sem, amit a másik mondott.

Jézus meghalt értünk a kereszten, értünk, bűnösökért. Nem csak azokért halt meg, akik bocsánatot kérnek Tőle. Isten és az ember közti konfliktust egyértelműen az ember okozta, és mégis Ő kezdi a kibékülést. Kérjük társunktól: Nem értelek! Fáj, amit velem tettél, és még mindig fáj. De engeddd, hogy újra jóba' legyünk! A sértődött duzzogás sem keresztényi magatartás, akár igazam van, akár nem. Újrakezdjük egymással akkor is, ha mindketten úgy gondoljuk: nekem volt igazam. És akkor a szeretetünk erősebb, mint a szóban forgó konfliktus.

Természetesen a nehézségek megmaradnak, mégis mindent jóindulat ragyog be, ami egészen bentről jön, ami nem tőlünk származik, hanem Krisztus Lelkétől, aki bennünk él. Ilyesmi tényleg megtörténhet. De ezt nem lehet önerőből elérni. Ezt kérni lehet.

Kentenich atya azt ajánlja nekünk, hogy egészen konkrét lépéseket tegyünk. Ismerjük fel azt, ami fogva tart minket, ragadjuk meg és kérjük a Jóistent: „Szabadíts meg mindentől, ami gátol engem abban, hogy jobban szeressem.” Azután ezzel a gyermeki lelkülettel egészen átadjuk magunkat Krisztusban: az Atyához fordulunk és nemcsak részt veszünk Krisztus szenvedésében, hanem azt is mondjuk: „Vigyél magaddal az Atyához, hogy Benned ismét a gyermeke lehessenek.” És bűnös szívünket megmártjuk a szeretet tengerében, amellyel az Atya elének jön. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy addig tartjuk tudatunkban a bűnünket, amíg a hit fénye világítani nem kezd bennünk, és amíg nem tudunk hinni az Atya irgalmasságában. Könnyen előfordulhat, hogy a szívünk nem tart velünk. Könnyen megeshet, hogy nehezünkre esik az Atya irgalmasságában bízni. Ilyen esetben, ha az életérzésünk nem tud belemerülni Isten irgalmas szeretetébe, megmarad a hit útja. Szent János mondja: „Ha a szívünk vádol is minket, Isten nagyobb a szívünknél, és tud mindent.” (1Jn 3,20) Az „Atya” szó ezután már új csengést kap. A végtelen nagy Isten irgalmas. Újra elfogad minket, a mosolyát ajándékozza nekünk és ezáltal valami új keletkezik bennünk. Nem egy természetes öntudat következménye és gyümölcse, akik ezután leszünk, hanem tulajdonképpen egy új teremtés: Isten irgalmassága által újra teremt minket.

(Tilmann atya nyomán)

Szeressünk tettel és igazsággal!

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Kérünk, add nekünk a Te békédet, amely minden értelmet meghalad. Köszönjük minket elfogadó és felemelő szereteted, amelyet soha ki nem érdemlünk! Szabadíts meg minket mindentől, ami abban gátol, hogy jobban szeressünk!

Úrnőnk és Anyánk, imádkozz értünk!